

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118401265
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6118401265.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. O. XXXX/XX, XXX XX C., zastúpeného JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom, so sídlom Mierová 1725, 022 01 Čadca, IČO: 33 916 071, proti žalovanej: N. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. O. XXXX/XX, XXX XX C., o zaplatenie sumy 13.266,34 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/29/2019-191 zo dňa 29. septembra 2020, takto

rozhodol:

Mení rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 4C/29/2019-191 zo dňa 29. septembra 2020 vo výroku I. nasledovne:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 7.341,34 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 5.925,00 Eur žalobu zamietla.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 4,98 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej ich náhradu voči žalobcovi nepriznal (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 13.12.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu sumu 13.266,34 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 29.11.2018 do zaplatenia. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná istina pozostáva z viacerých poskytnutých pôžičiek, ktoré mal žalobca poskytnúť žalovanej v období od decembra 2015 do marca 2018. Po vyhlásení konkurzu na žalovanú súd prvej inštancie uznesením č. k. 4C/29/2019-150 zo dňa 22.01.2020 konanie zastavil. Súčasne neschválil uzavretý zmluvný vzťah konania zo dňa 17.07.2019 (č. I. 102 spisu) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu. Krajský súd, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Co/46/2020-173 zo dňa 31.03.2020, právoplatným dňa 11.05.2020 potvrdil rozhodnutie o zastavení konania z dôvodu vyhláseného konkurzu v časti, ktorá sa týkala úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 13.266,34 Eur od 29.11.2018 do zaplatenia. V ďalšom štádiu konania tak predmetom konania ostala iba istina vo výške 13.266,34 Eur, v ktorej časti okresný súd pôvodne tiež rozhodol o zastavení konania, no v tejto časti odvolací súd označeným rozhodnutím jeho uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V časti, v ktorej okresný súd neschválil zmluvný vzťah sporu zo dňa 17.07.2019 (t. j. vo výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie), odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, keďže zákon proti takémuto rozhodnutiu odvolanie nepripúšťa. Výrok o neschválení súdneho zmluvného vzťahu nadobudol právoplatnosť dňa 13.02.2020. Ďalej súd prvej inštancie preto konal o nároku žalobcu

na zaplataenie pŕiŕiŕiek v celkovej sume 13.266,34 Eur poskytnutých ŕalovanej od decembra 2015 do marca 2018. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozhodnutí orgánov ŕinných v trestnom konaní, konkrétne z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Œadci ŒVS: ORP-424/1-VYS-CA-2018 zo dňa 14.9.2018 (ŕl. 27 spisu), ktorým bolo odmietnuté trestné oznámenie H. F. (ŕalobcu) na N. W. (ŕalovanú) pre podozrenie zo spáchania trestného ŕinu podvodu tým, ŕe mu nevrátila rôzne finanŕné ŕiastky od 30,00 Eur až do 15.000,00 Eur, pŕiŕiŕané od 20.06.2010 do 20.07.2018, ŕím mu dlhuje viac ako 30.000,00 Eur. Nebol právny dôvod na zaŕatie trestného stíhania. Z jeho odôvodnenia vyplýva, ŕe ŕalovaná poprela poskytnutie pŕiŕiŕiek zo strany ŕalobcu. Priznala vŕak svoje pŕiŕiŕky, ktoré spláca. Uviedla, ŕe ŕalobca bol do nej zaľúbený, stále za ŕou chodil, chcel si ju zobrať za manželku. Aj jej matke povedal, ŕe ju miluje, ŕe sa obesí, keď s ním ŕalovaná nebude. Œalobca chodil za ŕou do Viedne a obťažoval ju. Chcel s ŕou súložiť, no ona nesúhlasila. Na to sa jej ŕalobca zaŕal vyhráŕať, nárokoval si na ŕu. Samotný ŕalobca sa jej núkal, ŕe jej pŕiŕiŕia peniaze. On je vŕak ŕiadne peniaze nikdy nepoŕiŕal. Posielal jej peniaze, ale boli to peniaze na jeho nákupy. Konflikty medzi stranami sporu zaŕali až v roku 2018, keď ŕalobca zaŕal ŕalovanej vytýkať, ŕe ho nevzala so sebou do Viedne. Ona s ním nechcela ŕiť. Œalobca ju celých sedem rokov obťažoval, aby si ho vzala za manŕela. V júli 2018 s ním ŕalovaná prestala komunikovať. Jeho bankomatovú kartu používala asi 1 rok, on sám jej ju dal, aby ju používala, keď ju bude potrebovať. Vtedy si vybrala 80,00 Eur. Kartu mala asi dva týždne v roku 2012 alebo 2013. Peniaze ŕalobcovi vrátila. Œiadne peniaze si ŕalovaná od ŕalobcu nikdy nepoŕiŕala, hoci jej stále núkal pŕiŕiŕky. Ona vŕak peniaze od neho aj ŕalobcu odmietala. Nikdy s ním nesúložila, aj keď ju obťažoval. Œalovaná si vzala pŕiŕiŕku a nejaké peniaze išli aj pre ŕalobcu. Túto pŕiŕiŕku vŕak spláca ona. Œalobca jej od roku 2010 do roku 2018, keď podnikala, peniaze na kúpu tovaru nepoŕiŕiaval. Œivnosť v roku 2014 ukonŕila a odiŕla do zahraniŕia. Œo sa týka peňazí, ktoré jej ŕalobca posielal do Viedne, bolo to na jeho nákupy. Œo sa týka pŕiŕiŕiek ŕalobcu, ŕalovaná nevie na aké účely si ich bral. Zdôraznila, ŕe nikdy ŕalobcovi ŕiadne peniaze nevracala, lebo ich od neho nikdy nemala pŕiŕiŕané. Z uvedeného uznesenia vyplýva, ŕe ŕalobca pravidelne pŕiŕiŕiaval ŕalovanej finanŕné prostriedky, ale za podvod to zaŕal považovať, až keď medzi ním a ŕalovanou vznikli osobné problémy. Napriek tomu, ŕe za uvedené ŕasové obdobie od roku 2010 do roku 2018 mu ŕalovaná ŕiadne finanŕné prostriedky nevrátila, ŕalobca jej naďalej pŕiŕiŕiaval, resp. posielal finanŕné prostriedky bez spísania zmluvy o pŕiŕiŕke a bez prítomnosti svedkov. Œasť peňazí si ŕalobca pŕiŕiŕiaval od rodiny, ktorá vŕak nevedela, na aký účel ich potrebuje. Na strane 3 uznesenia, predposledný odsek, posledná veta je uvedená: „Otázne je tieŕ, ŕi deklarované pŕiŕiŕky nezaŕali byť pŕiŕiŕkami až v momente, keď sa vzťahy medzi nimi zhorŕili.“ Na strane ŕalobcu nebola ani obvyklá miera opatrnosti. Nejde o trestný ŕin. Œáleŕitosť spadá do kompetencie súdov v civilnom konaní. Orgány ŕinné v trestnom konaní na strane 4 uzavreli, ŕe ŕalobca dôveroval ŕalovanej, podporoval ju, naŕíval s ŕou v intímnom pomere. Napriek tomu, ŕe tvrdí, ŕe osem rokov pŕiŕiŕiaval ŕalovanej peniaze a tá mu ich nevracala, peniaze jej poskytoval ďalej. Nebola naplnená skutková podstata trestného ŕinu. Neboli naplnené vŕetky jeho znaky, preto nebolo možné konŕatovať, ŕe doŕlo k trestnému ŕinu podvodu. Vychádzajúc z uvedeného potom v nadväznosti na ŕ 186 ods. 2 CSP v tomto spore nebolo možné konŕatovať, ŕe tvrdenia ŕalobcu a ŕalovanej o tom, ŕe ŕalovaná dlhuje ŕalobcovi sumu 13.266,34 Eur titulom pŕiŕiŕiek od decembra 2015 do marca 2018, sú zhodné tvrdenia strán. Vzhľadom k záverom orgánov ŕinných v trestnom konaní a obsahu výpovede ŕalovanej pred orgánmi ŕinnými v trestnom konaní mal konajúci súd dôvodné pochybnosti o pravdivosti a o nespornosti tvrdení, a to napriek súdnemu zmieru uzavretému stranami sporu. Preto prvoinŕtanŕný súd nevychádzal z nesporných tvrdení v nadväznosti na ŕ 186 ods. 2 CSP. Keďŕe ide o zmluvu o pŕiŕiŕke a ŕalovaná je spotrebiteľka, súd z úradnej moci skúmal platnosť uvedených úkonov, právne vyhodnotil tvrdenia a dôkazy strán sporu. Œalovaná v rámci trestného konania pre podozrenie zo spáchania trestného ŕinu podvodu (ŕl. 27 spisu) popierala existenciu akejkoľvek pŕiŕiŕky od ŕalobcu. Uvádzala, ŕe medzi nimi bol vzťah. Œalobca jej sám núkal peniaze, ona ich nechcela a keď s ním nechcela ŕiť, tak ŕalobca zaŕal dodatoŕne tvrdiť, ŕe sa jedná o pŕiŕiŕky. Ak aj posielal ŕalovanej peniaze, bolo to nákup vecí pre neho. Nepoŕiŕiaval ich ŕalovanej. V odpore proti platobnému rozkazu (na ŕl. 57 spisu) ŕalovaná uviedla, ŕe so ŕalobou a s platobným rozkazom o zaplataenie pŕiŕiŕky 13.266,34 Eur s 5,05 % úrokom z omeŕkania roŕne od 29.11.2018 do zaplataenia nesúhlasí. Nie vŕetky údaje uvedené v ŕalobe sa zakladajú na pravde. Strany sporu boli dohodnuté, ŕe finanŕné prostriedky, ktoré ŕalobca poslal ŕalovanej prostredníctvom Poste restante ŕalovaná vráti v plnej výŕke, keď bude jej finanŕná situácia priaznivejšia. Závazok splní. Nie je vŕak pravda, ŕe ŕalobca si kvôli nej bral pŕiŕiŕky a ŕe z nich poskytoval ŕalovanej finanŕné prostriedky ako pŕiŕiŕky. Ďalej ŕalovaná uviedla, ŕe nemá vedomosť ani o tom, ŕe by mal ŕalobca za ŕu platiť jej dlhy v peňaŕných alebo nepeňaŕných bankových inŕtitúciách. Na pojednávania sa ŕalovaná nedostavovala.

Následne bol konajúcemu súdu doručený zmier zo dňa 17.07.2019 (čl. 102 spisu) na celkovú sumu 13.266,34 Eur s 5 % úrokom z omeškania 29.11.2018 do zaplataenia, no nie na jednotlivé tvrdené pôžičky. Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1OdK/98/2018-23 zo dňa 14.05.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.05.2018, bol na žalovanú vyhlásený konkurz. Žalobca však tvrdil, že nebol správcom písomne upovedomený o tom, že bol na žalovanú vyhlásený konkurz, a preto žalovanú pohľadávku neprihlásil do konkurzu podľa § 166 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a žalovaná spornú pohľadávku do konkurzu tiež neuviedla ako svoj dlh.

3. Zmier medzi stranami sporu zo dňa 17.07.2019 na čl. 102 spisu súd nevyhodnotil ako uznanie záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Predmetom zmiernu je celková suma 13 266,34 Eur s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2018 do zaplataenia. Predmetom zmiernu nie sú jednotlivé pôžičky, z ktorých sa táto suma skladá od decembra 2015 do marca 2018. Žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať platnosť primárneho právneho záväzku - zmluvy o pôžičke, ktorá môže mať aj ústnu formu, avšak musí obsahovať všetky podstatné náležitosti tohto právneho úkonu. Žalobca však v tomto konaní nepreukázal, že platne so žalovanou uzavrel zmluvy o pôžičke, na základe jednotlivých čiastkových úkonov - pôžičiek v období od decembra 2015 do marca 2018. Žalobca síce účtovnými dokladmi preukázal odovzdanie uvedených súm do dispozície žalovanej, no nepreukázal, že tak učinil na základe platného právneho úkonu zmlúv o jednotlivých pôžičkách, a nie na základe iného právneho úkonu, napr. daru alebo, resp., či nejde na strane žalovanej o bezdôvodné obohatenie. Dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia v spore o vrátenie pôžičiek spočívalo na veriteľovi, t. j. žalobcovi, ktorý mal preukázať, že došlo k uzavretiu jednotlivých pôžičiek medzi ním a žalovanou, a na akú výšku, s akou dohodnutou lehotou splatnosti a s akými ostatnými obsahovými náležitosťami (úrok a pod.). Žalobca týmto dôkazné bremeno neuniesol, keďže nepreukázal platnosť primárnych právnych úkonov zmlúv o poskytnutých pôžičkách od decembra 2015 do marca 2018. Platnosť týchto právnych úkonov sa vždy skúma ku dňu uzavretia každej jednotlivjej pôžičky. Pokiaľ

na pojednávaní dňa 29.09.2020 právny zástupca žalobcu uzavretý zmier považoval za uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, prvoinštančný súd sa s týmto jeho záverom nestotožnil. Uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je akcesorický zabezpečovací právny úkon, ktorý zabezpečuje primárny záväzok, primárny právny úkon. Zabezpečovací právny úkon akcesorický, teda pre svoju platnosť vyžaduje predovšetkým platnosť primárneho právneho úkonu, ktorý zabezpečuje, v tomto prípade preukázanie platnosti primárneho právneho úkonu jednotlivých zmlúv o pôžičke za časové obdobie 2015 až 2018. Platnosť primárnych právnych úkonov žalobca nepreukázal, a to je prvý dôvod, pre ktorý nemôže byť platný ani zabezpečovací právny úkon uznanie dlhu (zmier, ktorý žiadal podľa obsahu žalobca vyhodnotiť ako uznanie dlhu). Ďalším dôvodom neplatnosti právneho úkonu uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že v prípade uznania záväzku pri viacerých záväzkoch podľa rozhodnutia NS ČR 32Odo/376/2003, sa posudzuje toto uznanie a jeho platnosť aj z hľadiska určitosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak chýba určitosť dôvodu dlhu a určitosť záväzku zaplatiť určitý, konkrétny dlh, potom je právny úkon uznania záväzku neplatný pre neurčitosť dôvodu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že ak existuje viac dlhov vo väčšom časovom rozpätí, je povinnosťou v právnom úkone uznania dlhu jednoznačne určiť, ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky dlžník uznáva, a ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky sľubuje zaplatiť. Iba v takom prípade je splnená podmienka určitosti úkonu. Úkon zmiernu zo dňa 17.07.2019 (čl. 102 spisu)

v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 558 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon pre neurčitosť záväzku dlžníčky - žalovanej, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, pretože tvrdený dlh žalovanej sa skladal

z viacerých dlhov poskytnutých v časovom období od 12/2015 do 03/2018 a v písomnom právnom úkone - zmiernu, ktorý súd hodnotil podľa obsahu aj ako tvrdené uznanie záväzku (čl. 102), je uvedený len jeden dlh vo výške 13.266,34 Eur. Určitosť musí byť vyjadrená v písomnom právnom úkone, keďže § 558 Občianskeho zákonníka písomnosť vyžaduje pre svoju platnosť. Podmienka písomnosti úkonu nemôže byť dokazovaná ústnym spôsobom. Všetky podstatné náležitosti právneho úkonu tvrdeného uznania podľa § 558 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka musia byť uvedené v písomnom právnom úkone uznania dlhu a táto podmienka je podmienkou platnosti daného úkonu. Prísľub zaplataenia dlhu dlžníčkou, žalovanou v úkone zo dňa 17.07.2019 (čl. 102 spisu) však nespĺňa zákonnú podmienku určitosti tohto záväzku. V tomto právnom úkone nejde o jednoznačný záväzok dlžníka, žalovanej zaplatiť dlhy - pôžičky jednoznačne určené čo do dôvodu, dátumu, výšky. Táto skutočnosť spôsobuje neplatnosť právneho úkonu uznania dlhu.

Súd vykladal písomný právny úkon uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka (zmier čl. 102 spisu) podľa výkladových pravidiel (§ 34, § 35 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 40 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka). Taktiež v nadväznosti na uvedené výkladové pravidlá musel súd chrániť aj vôľu zmluvnej strany - žalovanej spotrebiteľky. V tomto spore konajúci súd postupoval rovnako ako v prípade jeho rozhodnutia vo veci sp. zn. 4C/29/2019, ktoré bolo preskúmané a potvrdené Krajským súdom v Žiline rozsudkom č. k. 11Co/296/2017-332 zo dňa 09.05.2018, kde v bode 14.odôvodnenia odvolací súd konštatuje, že dlh musí byť v uznávacom prejave riadne identifikovaný, aby ho bolo možné odlíšiť od iných dlhov. V prípade, ak je predmetom uznávacieho prejavu viac dlhov, musí dlžník nepochybne určiť, ktoré jednotlivé dlhy (čo do dôvodov i výšky) uznáva a sľubuje ich zaplatiť (pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 32Odo/376/2003). Keďže v označenom prípade tiež súhrnný dlh predstavoval 7.000,00 Eur

a v uznaní záväzku nebola špecifikovaná uznaná suma na jednotlivé samostatné záväzky, odvolací súd konštatoval, že takéto uznanie nemožno považovať za platné uznanie dlhu. Zároveň odvolací súd konštatoval, že za situácie, kedy žalobca neunesol dôkazné bremeno

na preukázanie svojho tvrdenia o platnosti právneho úkonu uznania záväzku, nemožno konštatovať, že dôkazné bremeno sa presunulo zo žalobcu na žalovaného. Preto aj prvoinštančný súd v aktuálne posudzovanom prípade konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia o platnosti uznania záväzku žalovanou,

a z toho dôvodu sa dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení nepresúva zo žalobcu na žalovanú - spotrebiteľku. V tomto smere súd analogicky poukazuje aj na body 18. a 19. odôvodnenia odvolacieho súdu, kde konštatuje, že napriek tomu, že bol vyzvaný žalobca v danej veci uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia, hoci ich mal uviesť už v žalobe, neuviedol ich, a preto dôkazy možno vykonávať len k existujúcim tvrdeniam. Rovnako ako vo veci sp. zn. 11Co/296/2017 (sp. zn. 4C/137/2013) aj v spornej veci sp. zn. 4C/29/2019 v samotnej žalobe žalobca neuviedol rozhodujúce skutkové tvrdenia podľa § 132 ods. 1 CSP

k jednotlivým čiastkovým pôžičkám. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Pri aplikácii logického výkladu je potom potrebné ustáliť, že súd nie je povinný a nemá ani právo z pripojených dôkazov sám zostavovať rozhodujúce skutkové tvrdenia namiesto žalobcu. Narušil by tým ústavnú zásadu rovnosti strán konania. Z uvedených dôvodov súd nezostavoval z pripojených účtovných dokladov sám rozhodujúce skutkové tvrdenia namiesto žalobcu, ale uznesením - výzvou

(č. l. 82 spisu) zo dňa 15.05.2019 vyzval žalobcu, že na základe hypotézy právnej normy zmluvy o pôžičke a na základe § 132 CSP v každom jednotlivom prípade, u každej jednotlivéj zmluvy o pôžičke, mal doručiť buď písomnú zmluvu o pôžičke, ktorá bude mať všetky náležitosti platného právneho úkonu zmluvy o pôžičke, teda výšku dohodnutej pôžičky, vyhlásenie, že sumu žalobca poskytol ako pôžičku a nie z iných dôvodov, napr. dar, a že žalovaná sumu prijala ako pôžičku a nie z iných dôvodov, dohodnutá lehota na vrátenie pôžičky, účtovný doklad o odovzdaní, prevzatí požičanej sumy, reálne plnenie, dátum a miesto uzavretia zmluvy o pôžičke. Rovnaké náležitosti žalobca musí preukázať, ak došlo k uzavretiu jednotlivých zmlúv o pôžičke ústnym spôsobom. Okresný súd v tejto výzve ďalej uviedol, že nie sú konkretizované ani čísla účtov, dôkazy smerujúce k preukázaniu vlastníctva účtov, výpisy z účtov smerujúce k realizácii vkladov. Žalobca doručil konajúcemu súdu doplnenie žaloby 19.06.2019 (čl. 85 spisu), kde rozpísal jednotlivé požičané sumy od roku 2015 do roku 2018. Ostatné podstatné náležitosti zmlúv o pôžičke však neuviedol, t. j., kto bol pri uzavretí takej pôžičky, kto môže dosvedčiť, že sumy odovzdal ako pôžičku a že dohoda o vrátení pôžičky bola uzavretá v deň, kedy každá jednotlivá pôžička bola uzavretá, že nejde o dar, resp. iný spôsob poskytnutia súm, preto bez rozhodujúcich skutkových tvrdení, a to aj v nadväznosti na body 18., 19. vyššie označeného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý rozhodol analogicky obdobnú vec, neprichádza vykonávať dokazovanie, a to aj s poukazom na § 185 CSP, že súd z úradnej moci vykonáva len dôkazy, ktoré sú v tomto ustanovení uvedené a inak dôkazy vykonávajú strany konania (s výnimkou spotrebiteľa).

Súd napriek uvedenému žalobu neodmietol pre vady podania. Vychádzal z ustálenej praxe odvolacieho súdu. Mal za to, že v danom prípade je zrejmé, že žalobca žiada zaplatiť sumu 13.266,34 Eur istiny s príslušenstvom, je zrejmé, že sumu žiada zaplatiť ako zmluvný nárok - pôžičku. Bolo preto možné o žalobe rozhodnúť. Ostatné vytknuté a neodstránené vady žaloby sa prejavili v neunesení dôkazného bremena žalobcu

a v zamietnutí žaloby. Pri aplikácii logického výkladu sa súdu zdalo byť nelogické, aby žalobca poskytoval žalovanej pôžičky od decembra 2015 do marca 2018, keď videl a sám teraz tvrdí, že mu pôžičky nevracia. Nikto iný na jeho mieste by takto nepostupoval, ak by bolo pravdivé tvrdenie, že išlo o pôžičky a nešlo o iný titul poskytovania finančných prostriedkov. Pri nevrátení prvých tvrdených pôžičiek by žalobca logicky už žalovanej ďalšie pôžičky neposkytoval. Ďalším dôvodom, pre ktorý súd takzvané uznanie dlhu považoval za neplatný právny úkon bol aj dôvod, že k uzavretiu platného právneho úkonu uznania záväzku podľa

§ 558 Občianskeho zákonníka môže dôjsť až potom, čo dlh vznikol (pozri rozhodnutie NS ČR 30Cdo 3840/2012). V tomto konkrétnom prípade však podmienka platnosti tohto úkonu nie je splnená, pretože žalobca nepreukázal, že ku dňu uzavretia zmluvy - uznania záväzku nastala splatnosť jednotlivých pôžičiek, teda, že na strane žalovanej platným spôsobom u každej jednotlivkej pôžičky vznikol záväzok plniť. Žalovaná nemohla platne uznať dlh skôr, než vznikol. Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd žalobu zamietol.

4. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou v spore je žalovaná, ktorej však v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli a preto jej ich náhradu proti žalobcovi nepriznal.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.266,34 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne žalobcovi prizná plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

6. Odvolateľ vymedzil dôvody odvolania v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a uviedol, že nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keďže podľa jeho názoru v tomto konaní preukázal, že žalovanú platil pôžičku v S. W., a.s. a poskytoval jej i ďalšie platby, jednak v žalobe, resp. jej doplnení, a to vkladovými lístkami priamo na úverový účet žalovanej vedený v S. W., a.s., ako aj ďalšími platbami v jej prospech. Na vkladoch v hotovosti do S. W., a.s. je uvedené číslo účtu v tvare IBAN X XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného na meno žalovanej. Na tento účet boli finančné prostriedky vkladané v hotovosti za účelom vyplatenia úveru samotnej žalovanej. Žalovaná tvrdí, že žalobca nesplácal jej pôžičku v S. W., a.s. Nie je zrejmé, ako je potom možné, že žalobca disponuje originálnymi potvrdeniami o vkladoch v hotovosti, na ktorých je uvedené jeho meno a priezvisko ako vkladateľa hotovosti na vyššie uvedený úverový účet žalovanej, na ktorý bola vyplácaná žalovanej predmetná pôžička. Z uvedených dôvodov žalobca nesúhlasil so záverom okresného súdu, že v samotnej žalobe neuviedol rozhodujúce skutkové tvrdenia v zmysle § 132 ods. 1 CSP, pretože dôkazy o tom, že ako žalobca za žalovanú poukazoval finančné prostriedky do S. W., a.s., sú prílohou doplnenia žaloby zo dňa 18.06.2019. Jednotlivé platby boli uvedené v doplnení žaloby spolu s dátumom a sumou plnenia, čím žalobca preukázal jednotlivé čiastkové poskytnutia súm pôžičky v konkrétnej výške. Dlžné sumy žalobca riadne špecifikoval v rámci doplnenia žaloby zo dňa 18.06.2019 nasledovne: V roku 2016 za žalovanú platil jej dlhy v S. W. a.s., a to vkladmi v hotovosti: dňa 29.04.2016 v sume 220,00 Eur; dňa 21.07.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 21.09.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 11.11.2016 v sume 284,00 Eur, dňa 22.11.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 28.12.2016 v sume 520,00 Eur. Ďalej žalobca za žalovanú platil okamžité krátkodobé pôžičky v spoločnosti POHOTOVOŠŤ s.r.o., a to: dňa 27.01.2016 v sume 311,00 Eur, dňa 24.02.2016 v sume 311,00 Eur, dňa 04.07.2016 v sume 111,00 Eur, dňa 11.07.2016 v sume 200,00 Eur, dňa 27.09.2016 v sume 424,00 Eur. Prostredníctvom F. H. Bratislava žalobca zasielal žalovanej rôzne dielčie čiastky pôžičky takto: dňa 06.02.2016 v sume 400,00 Eur, dňa 26.03.2016 v sume 150,00 Eur, dňa 09.06.2016 v sume 150,00 Eur, dňa 27.06.2016 v sume 50,00 Eur, dňa 21.07.2016 v sume 50,00 Eur, dňa 08.08.2016 v sume 150,00 Eur, dňa 20.08.2016 v sume 300,00 Eur, dňa 27.08.2016 v sume 300,00 Eur, dňa 01.12.2016 v sume 20,00 Eur. Spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. žalobca za žalovanú splatil nasledovné splátky: dňa 27.01.2016 v sume 30,00 Eur, dňa 22.03.2016 v sume 30,00 Eur. Na žiadosť žalovanej si žalobca zobral pôžičku v spoločnosti Kešovka vo výške 500,00 Eur spolu s úrokmi v celkovej výške 684,00 Eur, ktorú sumu jej tiež celú požičal. V roku 2017 žalobca požičal žalovanej prostredníctvom Poste Restante: dňa 08.02.2017 sumu 20,00 Eur, dňa 24.02.2017 sumu 20,00 Eur, dňa 10.03.2017 sumu 20,00 Eur, dňa 04.04.2017 sumu 10,00 Eur, dňa 27.04.2017 sumu 120,00 Eur, dňa 19.05.2017 sumu 80,00 Eur, dňa 01.06.2017 sumu 30,00 Eur, dňa 21.06.2017 sumu 50,00 Eur, dňa 26.06.2017 sumu 20,00 Eur, dňa 26.08.2017 sumu 250,00 Eur, dňa 30.08.2017 sumu 20,00 Eur, dňa 23.09.2017 sumu 50,00 Eur, dňa 29.09.2017 sumu 200,00 Eur, dňa 21.10.2017 sumu 100,00 Eur, dňa 22.12.2017 sumu 150,00 Eur, dňa 30.12.2017 sumu 600,00 Eur. Za žalovanú tiež platil dlhy cez hotovostný vklad v S. W., a.s. nasledovne: dňa 26.01.2017 sumu 150,00 Eur, dňa 20.03.2017 sumu 220,00 Eur, dňa 10.04.2017 sumu 200,00 Eur, dňa 24.04.2017 sumu 5,00 Eur, dňa 11.05.2017 sumu 220,00 Eur, dňa 30.06.2017 sumu 445,00 Eur, dňa 31.07.2017 sumu 220,00 Eur, dňa 06.09.2017 sumu 220,00 Eur, dňa 29.09.2017 sumu 220,00 Eur, dňa 29.09.2017 sumu 17,34 Eur. Dňa 26.05.2017 žalobca požičal žalovanej cez X. X., a.s. sumu 270,00 Eur. Prostredníctvom K. J. žalovanej tiež požičal dňa 11.12.2017 sumu 150,00 Eur. Ďalšiu pôžičku žalovanej poskytol žalobca dňa 06.06.2017, kedy som založil do záložne v Čadci svoju zbijačku HILTI na sumu 120,00 Eur, ktorú sumu som ihneď odovzdal žalovanej. V roku 2018 žalobca požičal žalovanej formou Poste Restante:

dňa 11.01.2018 sumu 30,00 Eur; dňa 17.01.2018 sumu 90,00 Eur; dňa 19.01.2018 sumu 30,00 Eur, dňa 20.01.2018 sumu 50,00 Eur, dňa 21.02.2018 sumu 150,00 Eur, dňa 20.03.2018 sumu 50,00 Eur, dňa 28.03.2018 sumu 30,00 Eur.

7. Ďalej žalobca poukázal aj na uznesenie OR PZ Čadca č. ORP-424/1-VYS-CA-2018

zo dňa 14.09.2018, z ktorého vyplýva, že pani W. klame v súdnom konaní, ak tvrdí, že za ňu žalobca pán F. nevyplácal pôžičku v S. W., a.s., keďže túto skutočnosť ona sama uviedla vo svojom vyjadrení - výsluchu zo dňa 06.09.2018 na str. 2 v odseku 3, keď uviedla: „Čo sa týka pôžičiek H. F. jej, tak to je úplné klamstvo a nezmysel, priznávam jedine svoju pôžičku v S. W. vo výške 20.000,00 Eur, z ktorých 10.000,00 Eur je už uhradených.“ Následne na rovnakej strane a odseku v riadkoch 11,12,13 žalovaná uvádza: „Jej sa sám H. F. stále núkal, že jej požičia peniaze. On jej žiadne peniaze nikdy nepožičiaval, posielal jej však peniaze cez K. J. alebo Poste Restante do Bratislavy alebo priamo do Viedne.“ Naposledy žalovaná uviedla na strane 3 ods. 1 riadok 11, 12 a 13 uznesenia: „Od roku 2010 až do júla 2018 jej H. F. požičal jedine cez S. W. v auguste 2015 sumu 20.000,00 Eur, preto mu dlhuje 10.000,00 Eur, pričom sama priznáva svoju pôžičku voči žalobcovi vo výške 10.000,00 Eur.“ Pokiaľ sa teda žalobca domáha vrátenia pôžičky, ktorú v konaní preukázal väčšinou vkladovými lístkami v prospech účtu žalovanej v S. W., a.s., tieto v trestnom konaní priznala aj samotná žalovaná. V priebehu tohto súdneho konania sa žalovaná riadne nedostavila na viaceré súdne pojednávania, a z tohto dôvodu nemohla byť vypočutá. Žalovaná sa nemienila ani raz ospravedlniť z pojednávania, o ktorom mala vedomosť. Za daného stavu, keďže dňa 29.09.2020 okresný súd opäť rozhodoval o žalobe v neprítomnosti žalovanej priamo na pojednávaní, mohol uplatniť postup v zmysle § 172 ods. 2 v spojení s § 274 CSP a vydať rozsudok pre zmeškanie, pre ktorého vydanie boli splnené všetky podmienky predpokladané zákonom. Žalovaná od začiatku konania ignoruje súd a nerešpektuje jeho predvolania a výzvy. Napriek tomu sa okresný súd stal jej obhajcom v spore, keď svoje zistenia interpretuje, resp. hodnotí v prospech žalovanej a následne aj právne posúdenie veci vyhodnocuje tak, akoby žalobca nepreložil žiadne dôkazy k pôžičkám, čo však nie je pravda, pretože celá žalovaná suma pozostávajúca z viacerých položiek bola v spore riadne zo strany žalobcu preukázaná. Pokiaľ konajúci súd uviedol, že zmier nebol uzatvorený na jednotlivé položky (nie na jednotlivé tvrdené pôžičky), podľa názoru žalobcu sa jedná o čistý formalizmus (rigoróznosť) pri posudzovaní platnosti zmiaru v prospech žalovanej. Neobstojí ani tvrdenie okresného súdu o tom, že dodržal pri prejednávani tohto sporu ústavnú zásadu rovnosti zbraní.

8. Ďalej odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie na prejednávany spor nesprávne aplikoval rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/296/2017-332 zo dňa 29.05.2018. V judikovanej veci neboli riadne identifikované dielčie dlhy, čo však nie je súdený prípad. Žalobca v tomto spore uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k viacerým (dielčím) dlhom, a preto sa dôkazné bremeno popretia týchto dlhov a uznania záväzku presunulo na žalovanú, čo však súd v danej veci nesprávne vyhodnotil aj napriek tomu, že žalovaná je spotrebiteľka. Žalobca v žalobe a jej doplnení zo dňa 18.06.2019 uviedol rozhodujúce skutkové tvrdenia podľa § 132 ods. 1 CSP k jednotlivým čiastkovým pôžičkám.

9. Naviac, medzi stranami sporu bol uzatvorený zmier, ktorý konajúci súd síce neposúdil ako uznanie dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka, s odôvodnením, že v ňom neboli špecifikované jednotlivé platby/pôžičky, (pričom v kontexte predchádzajúcej argumentácie je zrejmé, že tieto boli riadne žalobcom špecifikované), a preto bol uznaný dlh ako celok. Z uvedených dôvodov takéto právne posúdenie považuje odvolateľ za nesprávne. Okrem toho odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozporné, keď súd prvej inštancie síce vychádza z rozhodnutia vydaného v trestnom konaní, z ktorého vyplýva, že žalobca evidentne splácal pôžičky žalovanej, čo priznala aj samotná žalovaná vo vzťahu k úverom v S. W., a.s. Okresný súd síce konštatoval, že žalobca pravidelne požičiaval žalovanej finančné prostriedky, no s poukazom na závery orgánov činných v trestnom konaní a výpoveď žalovanej v trestnom konaní mal dôvodné pochybnosti o pravdivosti a nespornosti tvrdení, a to napriek uzavretému súdnemu zmiaru zo strany žalovanej. Aj napriek tomu, že žalovaná sama v trestnom konaní priznala poskytnutie pôžičiek žalobcom, súd sám vyslovil pochybnosť o pravdivosti a nespornosti jej tvrdení, hoci ju ako stranu v spore nevypočul. Takéto pochybnosti preto nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a možno konštatovať, že sa jedná len o domnienku súdu spôsobujúcu nesprávne skutkové zistenie. Ďalej je v napadnutom rozsudku uvedené, že strany sporu sa dohodli, že finančné prostriedky, ktoré poslal žalobca žalovanej prostredníctvom Poste Restante, mu žalovaná vráti v plnej výške. Keď jej finančná situácia bude priaznivejšia, záväzok splní. Je tak zrejmé, že hoci konajúci súd zo zisteného skutkového stavu v trestnom konaní mal zistené že žalovaná si požičiavala od žalobcu peniaze aj prostredníctvom Poste Restante, následne túto skutočnosť nesprávne právne posúdil, že ani táto pôžička, resp. viaceré čiastky poskytnuté prostredníctvom Poste Restante, nie sú pôžičkami, a teda nie sú záväzkami žalovanej voči žalobcovi, ktoré je povinná mu vrátiť. Taktiež z vykonaného dokazovania bolo preukázané,

že uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1OdK/98/2018-23 zo dňa 14.05.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.05.2018, bol na žalovanú vyhlásený konkurz. Žalobca neprihlásil žalovanú pohľadávku do konkurzu tvrdiac, že o jeho vyhlásení nebol správcom upovedomený (§ 166 ZKR). Žalovaná túto pohľadávku v konkurznom konaní tiež neuviedla ako svoj dlh. Hoci žalobca vyjadrením správkyne JUDr. Balážovej, ako i stanoviskom Okresného súdu Žilina preukázal, že jeho pohľadávka je konkurzom nedotknutá, okresný súd túto skutočnosť v konaní vôbec nezohľadnil. Napokon odvolateľ vyčítal konajúcemu súdu, že zmier uzavretý medzi stranami sporu dňa 17.07.2019 nevyhodnotil ako uznanie záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Predmetom zmiaru je celková suma 13.266,34 Eur s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2018 do zaplatenia, a nie jednotlivé pôžičky, z ktorých sa táto suma skladá, ktoré žalobca poskytol žalovanej v období od decembra 2015 do marca 2018. V danej súvislosti okrem prílišného formalizmu odvolateľ namietal aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pretože prvoinštančný súd v ňom vôbec neuviedol okrem tvrdení jednotlivých pôžičiek, prečo tieto nemohli byť spočítané a uvedené v zmiari ako jedna celková suma. Žalobca opätovne akcentoval, že v doplnení žaloby zo dňa 18.06.2019 na jeho strane 2 riadne poukázal na ust. § 657 a § 563 Občianskeho zákonníka a najmä na tú skutočnosť, že pôžička vznikla reálnym plnením veriteľa v prospech dlžníka, teda poskytnutím pôžičky, v tomto prípade dielčích súm, ktoré sú podrobne vymenované v bode II. odvolania. Ďalej žalobca súdu ozrejmil podľa § 563 Občianskeho zákonníka, kedy nastala splatnosť pôžičiek, a to výzvou v rámci upomínacieho konania zo dňa 13.11.2018, pričom dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiada. Právne posúdenie súdu práve preto vo vzťahu k uzatvorenému zmiaru považuje odvolateľ za nesprávne. Ani aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Odo/376/2003 nie je pre slovenské súdy záväzná. V označenom rozhodnutí súd ustálil, že ak nie sú uvedené jednotlivé dlhy (čo však nie je prípad prejednávanej veci), tak to zakladá neurčitosť dlhu, a preto je právny úkon neplatný podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V posudzovanom prípade mal však súd vymenované jednotlivé dlhy v doplnení žaloby zo dňa 18.06.2019, a preto nemožno hovoriť o neurčitosti dlhu žalovanej, čo vylučuje možnosť aplikácie predmetného rozhodnutia na súdený prípad. Ďalej okresný súd postupoval príliš formalisticky pri právnom posúdení veci, keď konštatoval, že v zmiari zo dňa 17.07.2019 je uvedený len jeden dlh vo výške 13.266,34 Eur. To však nie je pravda, pretože v zmiari sa žalovaná zaväzuje zaplatiť žalobcovi celý dlh, a to sumu 13.266,34 Eur s príslušenstvom. Tento prílišný formalizmus súdu vo vzťahu k uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka určite nezakladá neplatnosť právneho úkonu podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože zákon pri uznaní dlhu vyžaduje písomnú formu, a tomu aj tak v danom prípade bolo, nevyžaduje však, aby boli v ňom vymenované všetky dielčie dlhy ako podmienku platnosti daného úkonu, keď je uvedená výška celého dlhu. Okrem toho v bode 3. na strane 6 okresný súd polemizuje o tom, že v žalobe nie je uvedený dátum a miesto uzatvorenia pôžičky, účtovný doklad o odovzdaní a prevzatí sumy a iné, napriek tomu, že tieto náležitosti Občiansky zákonník pri zmluve o pôžičke nevyžaduje. Navyše, z doplnenia žaloby zo dňa 18.06.2019 a k nemu priložených dôkazov mohol súd vyčítať dátum aj miesto poskytnutia pôžičky a priložené doklady môžu byť zároveň dokladmi o odovzdaní a prevzatí požadovanej sumy. Žalobca ako fyzická osoba - nepodnikateľ určite nemusí predkladať súdu účtovné doklady, ktoré od neho vyžaduje súd. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je občianskoprávny a nepodlieha režim podľa Obchodného zákonníka. Neobstojí ani odkaz súdu prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/3840/2012, pretože dielčie dlhy vymenované v čl. II. odvolania vznikli dňom vkladu do S. W., a.s., resp. doručením na poštovú prepravu Poste Restante a pod. a ich splatnosť nastala v zmysle výzvy žalobcu v rámci upomínacieho konania zo dňa 13.11.2018. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nepredložil dôkazy o reálnom odovzdaní a prevzatí požičaných súm žalovanej podľa § 657 a § 658 Občianskeho zákonníka, tento záver sa nezakladá na pravde, keďže je evidentné, že žalobca v doplnení žaloby zo dňa 16.10.2019 riadnym spôsobom preukázal, že sumy pôžičky boli vložené na úverový účet žalovanej v S. W. a.s., resp. jej boli zaslané cez poštovú prepravu alebo na platby ďalších pôžičiek. Napokon, predmetom tohto konania nie sú úroky z omeškania po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline, a preto predmetné rozhodnutie a aplikácia ust. § 658 Občianskeho zákonníka na súdenú vec nedopadá. Žalobca ďalej zdôraznil, že medzi podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke nepatrí ani určenie doby, dokedy má byť vec vrátená a táto doba môže byť v zmluve vymedzená aj ako doba neurčitá. Za podstatnú náležitosť zmluvy o pôžičke sa teda nepovažuje dojednanie doby jej splatnosti. Ak nie je doba splatnosti dojednaná ani určená právnym predpisom, môže veriteľ žiadať splatenie pôžičky podľa jej účelu alebo podľa § 563 Občianskeho zákonníka bez zbytočného odkladu a na dlžníkovi spočíva dôkazné bremeno, že pôžička ešte nie je splatná. Zmluva o pôžičke má charakter reálnej zmluvy, a teda pre vznik právneho vzťahu z pôžičky je potrebné odovzdanie veci dlžníkovi. Bez tohto reálneho úkonu nedôjde k vzniku právneho vzťahu pôžičky. Súdna prax je

zajedno v názore, že k odovzdaniu predmetu pôžičky pri peňažnej pôžičke môže dôjsť nielen fyzických odovzdaním požičanej sumy, ale aj bezhotovostným prevodom na účet dlžníka. V prípade peňazí sa teda za typický spôsob nepriameho odovzdania považuje bezhotovostný prevod peňazí na účet dlžníka. Požičanú vec je dlžník povinný vrátiť naraz. Veriteľ môže s úspechom uplatniť žalobu o vrátenie pôžičky, ak vie svoj nárok preukázať. Dôkazné bremeno spočíva na žalujúcom veriteľovi, ktorý má bremeno tvrdenia o tom, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke a poskytol mu finančné prostriedky a zároveň, že žalovaný svoj dlh nezaplatil riadne a včas. Na druhej strane, aj v prípade existencie listín preukazujúcich poskytnutie pôžičky môže dlžník v spore namietat' neexistenciu dlhu alebo jeho výšky. Dôkazné bremeno o existencii právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu celkom alebo sčasti, spočíva na dlžníkovi.

V prípade, že veriteľ (žalobca) neuniesol bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno o existencii pôžičky, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech. Odlišná je situácia v prípade, ak bolo v konaní preukázané, že suma pôžičky bola prevedená z účtu veriteľa na účet dlžníka. Za situácie, keď suma prevedená na účet dlžníka nepredstavovala pôžičku od veriteľa a žiadny iný právny dôvod tohto plnenia nie je v súdnom konaní preukázaný, je potrebné vziať do úvahy možnú právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zmluva o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka má reálnu povahu. Preto žalobca v rámci doplnenia žaloby predložil reálne plnenia za žalovanú, resp. v prospech žalovanej. Je z nich zrejme, že žalobca prenechal žalovanej druhovo určené veci - peniaze, ktoré vkladal najmä na jej úverový účet v S. W., a.s., nakoľko žalovaná ho nebola schopná splácať pre jej sociálnu situáciu. Zároveň žalobca zaslal žalovanej finančné prostriedky, aby sa uchytila v Rakúsku, a to prostredníctvom Poste restante a K. J.. Splácal tiež za ňu pôžičky v spoločnostiach POHOTOVOST', s.r.o., Consumer Finance Holding, a.s., či Kešovke. Tým je preukázaná dohoda strán na splácaní žalobcu na úvery žalovanej, ako i prejav ich vôle a samotná pôžička vznikla reálnym úkonom - odovzdaním predmetu pôžičky na úvery dlžníčky. Pokiaľ teda žalobca požadoval požadovanú vec vrátiť naraz, je to v súlade s jeho rozhodnutím o vrátení pôžičky, ktorú môže uskutočniť podľa vlastného rozhodnutia aj naraz, nemusí sa tak stať po častiach podľa § 566 Občianskeho zákonníka, alebo v splátkach podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Prejav vôle veriteľa vrátiť pôžičku naraz bol prejavovaný výzvou veriteľa, pričom splatnosť pôžičky nastala v zmysle výzvy žalobcu v rámci upomínacieho konania zo dňa 13.11.2018. Ak súd prvej inštancie v súdnom prípade ustálil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v spore, tak ma vziať do úvahy možnú právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nie tak, ako to učinil konajúci súd. V závere odvolateľ poprel, že by mal milostný pomer so žalovanou. Uviedol, že jeho susedia rómskeho pôvodu, vrátane žalovanej, boli ťažké sociálne prípady, ktorým on pomáhal vyžiť. Očakával však, že po tom, ako sa žalovaná zamestnala v Rakúsku, začne mu požičané finančné prostriedky aj vracať. Napokon odvolateľ poprel tvrdenia žalovanej, že by jej poskytoval peniaze na nejaké nákupy v Rakúsku.

10. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že nie je pravdou, že od počiatku ignoruje súd. Akcentovala, že pracuje mimo Slovenska, vo Viedni, kde sa venuje gastronómii. Tvrdenia žalobcu o pôžičkách označila za klamstvo. Ďalej uviedla, že tieto pôžičky už neexistujú, pomohol jej aj žalobca, ale všetko je už splatené. Žalovaná odišla zo Slovenska, aby mohla splácať svoje dlhy a pomáhala jej v tom aj jej matka. V roku 2019 bola osobne s p. F. za jeho právnym zástupcom dohodnúť sa na zmierni. Miesto zmierni však dostala na podpis „papier o pôžičke“. Doteraz nie je zrejme, kde sa žalobca k tej sume dopracoval. Jej mama musela osobne odnieť aj poplatok, ktorý sa mal následne vrátiť žalovanej. Záverom žalovaná potvrdila, že v roku 2017 požiadala o osobný bankrot, kde však neuviedla ako svojho veriteľa H. F., t. j. žalobcu.

11. Žalobca vo svojej odvolacej replike zotrval na svojej argumentácii prezentovanej vo svojom opravnom prostriedku. Zdôraznil, že o neserióznosti žalovanej svedčí aj fakt, že svoje vyjadrenie k odvolaniu napísala rukou. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení však opäť raz dobehla, keď v bode 3. svojho vyjadrenia uviedla: „Klamstvo o pôžičkách, ktoré neexistujú. Áno, pomohol mi p. F., ale všetko je už splatené.“ Žalovaná teda potvrdila existenciu pôžičiek, ktoré zrejme v čase spisovania jej podania už neexistujú, pretože všetko žalobcovi splatila. Žalovaná tak priznala existenciu pôžičiek. Svoje tvrdenie o tom, že ich vraj splatila, však už nepreukázala žiadnym dôkazom. Žalovaná teda neuniesla dôkazné bremeno popretia dlhov. Aj jej tvrdenie, že odišla mimo Slovenska, aby mohla splácať pôžičky žalobcu a že jej pomáhala aj mama, je len priznaním pôžičiek od žalobcu. Všetky listiny k pôžičke boli zaslané priamo do súdneho spisu. Ďalšie dôkazy sa po uzatvorení zmierni už do spisu neprikladali. Jedine zmier, ktorý bol doložený do spisu, žalovaná podpísala na Mestskom úrade v Čadci,

kde bol osvedčený aj jej podpis. Pri uzatváraní zmluvy sa neriešil žiaden poplatok. Žalovaná opäť klame a fabuluje skutočnosti, ktoré sa nestali. Zároveň žalovaná potvrdila, že ako svojho veriteľa žalobcu neuviedla v konaní o vyhlásenie osobného bankrotu, o čom svedčia aj relevantné dôkazy v súdnom spise. Tvrdenia žalovanej v priebehu tohto konania sú postavené na klamstvách a je neuveriteľné, že súd prvej inštancie sa priklonil na stranu rómskej spoluobčianky, ktorá nielenže uvádza nepravdivé tvrdenia, ale aj pohŕda súdom.

12. Žalovaná v odvolacej replike uviedla, že všetko je klamstvo, lož a urážky právneho zástupcu. Zdôraznila, že súd neignoruje a právny zástupca žalobcu ju uráža a diskriminuje pre rómsku národnosť. Žalovaná je však vzdelaná tak, ako aj jej súrodenci a nežijú v gete, o čom má právny zástupca vedomosť. Žalovaná píše svoje podania perom, čo nie je zakázané. Rovnako nemá zástupcu a koná sama za seba.

13. Pred svojím rozhodnutím odvolací súd vyzval obidve sporové strany, aby sa v lehote 3 dni od doručenia tejto výzvy vyjadrili k novej aplikácii ustanovení čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 564 Občianskeho zákonníka, ktoré doposiaľ pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 15.03.2022 v reakcii na uvedenú výzvu súdu uviedol, že ako veriteľ navrhuje, aby súd časť plnenia určil tak, ako to uviedol vo svojom podaní a doplnení žaloby zo dňa 18.06.2019, a to s poukazom na § 564 Občianskeho zákonníka. Doplnil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 13.266,34 Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň zdôraznil, že prostredníctvom splnomocneného advokáta výzvou posledným pokusom o zmier dňa 13.11.2018 už vyzval žalovanú, aby mu uhradila žalovanú čiastku najneskôr do 28.11.2018. Žalovaná však túto sumu nezaplatila, a preto sa od 29.11.2018 dostala do omeškania.

15. Žalovaná na uvedenú výzvu súdu nereagovala.

16. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 388 CSP zmenil v napadnutom výroku II. spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

18. Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako čiastočne dôvodné z nasledovných dôvodov:

19. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že výrok jeho rozhodnutia o čiastočnom zamietnutí žaloby čo do sumy 5.924,66 Eur vo svojej podstate potvrdzuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Takto formulovaný výrok rozsudku odvolacieho súdu bol zvolený len z dôvodu jeho prehľadnosti.

20. Predmetom sporu v posudzovanej veci je nárok uplatnený žalobcom z titulu zmluvy/zmlúv o pôžičke, ktorá podľa jeho tvrdení vznikla prevodom finančných prostriedkov v prospech žalovanej, prípadne ich odovzdaním, pričom protistrana právny vzťah/-y uvedeného charakteru popierala, no súčasne existenciu niektorých žalovaných záväzkov v priebehu sporu aj v trestnom konaní potvrdila. Pre posúdenie správnosti postupu súdu prvej inštancie bolo nutné sa v odvolacom konaní zaoberať základnými teoretickými východiskami platnými pre vznik zmluvy o pôžičke a následne aj podstatou dokazovania v civilnom sporovom konaní. Po vyriešení daných problémov dospel odvolací súd k presvedčeniu, že súd prvej inštancie nepostupoval pri aplikácii príslušných právnych predpisov celkom dôsledne. Zároveň nemožno súhlasiť ani s konštatovaním okresného súdu, že žalovaná má v tomto spore status spotrebiteľky. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou totiž nevznikol zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože žalobca nie je dodávateľom (§ 52 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka).

21. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

22. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazi). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/293/2008 zo dňa 15.12.2009). K podstatným náležitostiam možno zaradiť aj dočasnú zmluvu (Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Tomašovič, M. a kol.: Občiansky zákonník II. § 451-880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 2280 s.). Hoci dohoda o dočasnosti prenechania veci je podstatnou náležitosťou zmluvy, neznamena to, že je potrebné dohodnúť aj presnú dobu vrátenia. Ak totiž presná doba vrátenia nie je dohodnutá, uplatní sa ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Nie je však vylúčené, aby zmluvné strany dohodli, že čas splnenia dlhu je ponechaný na vôľu dlžníka. V takom prípade čas plnenia určí na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi (Krajčo, J.: Občiansky zákonník pre prax (komentár) III. (§ 588 - § 880). Eurounion 2015, 2847 s.). Obdobne sa k otázke dočasnosti (nie času plnenia) stabilne vyjadruje aj prax súdov Slovenskej republiky (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 303/2011-10 zo dňa 23.06.2011, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/238/2010 zo dňa 21.03.2012).

23. Následne sa odvolací súd zaoberal jednotlivými tvrdeniami a dôkazmi prezentovanými stranami sporu, ktorých posudzovanie podlieha pravidlám civilného procesu v zmysle Civilného sporového poriadku.

24. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

25. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

26. Spôsob a rozsah pojednania sporu je determinovaný petitom žaloby a skutkovými tvrdeniami sporových strán. Žalobca či žalovaný nemôže bez predchádzajúceho tvrdenia viesť dokazovanie spôsobom smerujúcim k objasneniu skutočností, ktoré doposiaľ neboli nijako prezentované. Ak sporová strana neponúkne súdu žiadne tvrdenie, ale toto sa snaží nahradiť dôkazom, ide postup, ktorý aktuálne procesná úprava nepripúšťa (§ 132 ods. 2 CSP), čím sa zvyšuje zodpovednosť strany sporu za logickú a konštruktívnu argumentáciu, a to najmä v situácii, ak túto prezentuje advokát.

27. V duchu uvedených zásad pristúpil odvolací súd k zhodnoteniu tvrdení žalobcu a žalovanej a tomu nadväzujúcich dôkazov produkovaných konaní pred súdom prvej inštancie, a to prísne na základe zmienených zásad dokazovania, pričom dospel k presvedčeniu, že žalobca v tomto spore čiastočne preukázal svoje tvrdenia o tom, že zmluva/-y o pôžičke medzi ním a žalovanou vznikli a že žalovaná mu ani na základe jeho výzvy zo dňa 13.11.2018 v stanovenej lehote finančné prostriedky nevrátila.

28. Z obsahu skutkových tvrdení prezentovaných žalobcom v priebehu prvoinštančného konania vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky, v prospech jej účtu v S. W., a.s. vkladmi v hotovosti, a to dňa 29.04.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 21.07.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 21.09.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 11.11.2016 v sume 284,00 Eur, dňa 22.11.2016 v sume 220,00 Eur, dňa 28.12.2016 v sume 520,00 Eur, dňa 26.01.2017 v sume 150,00 Eur, dňa 20.03.2017 v sume 220,00 Eur, dňa 10.04.2017 v sume 200,00 Eur, dňa 24.04.2017 v sume 5,00 Eur, dňa 11.05.2017 v sume 220,00 Eur, dňa 30.06.2017 v sume 445,00 Eur, dňa 31.07.2017 v sume 220,00 Eur, dňa 06.09.2017 v sume 220,00 Eur, dňa 29.09.2017 v sume 220,00 Eur a dňa 29.09.2017 v sume 17,34 Eur. Žalovaná potvrdila skutočnosť, že žalobca jej požičal peniaze cez S. W., a.s. v sume 20.000,00 Eur tvrdiac, že polovica je už z tejto pôžičky zaplatená. Tvrdenia o tom, že by žalovaná (dlžníčka) čo i len časť prostriedkov, ktoré žalobca uhradil na jej účet vedený v S. W., a.s., žalobcovi (veriteľovi) vrátila, však žalovaná v tomto spore žiadnym spôsobom nepreukázala. Na vrátenie požičaných peňazí žalobca vyzval žalovanú listom zo dňa 13.11.2018, a to tak, že žiadal, aby mu požičané peniaze vrátila do 28.11.2018.

29. Zároveň žalovaná potvrdila, že žalobca jej posielal finančné prostriedky prostredníctvom Poste Restante, ktoré sa mu zaviazala vrátiť, keď jej finančná situácia bude priaznivejšia. Na vrátenie požičaných peňazí žalobca vyzval žalovanú listom zo dňa 13.11.2018, a to tak, že žiadal, aby mu požičané peniaze vrátila do 28.11.2018. Žalobkyňa v spore nepreukázala, že by tieto peniaze bola žalobcovi doposiaľ vrátila. Z uvedeného dôvodu je tiež nesporné, že žalobca požičal žalovanej prostredníctvom Poste Restante nasledovné finančné prostriedky: dňa 06.02.2016 v sume 400,00 Eur, dňa 26.03.2016 v sume 150,00 Eur, dňa 09.06.2016 v sume 150,00 Eur, dňa 27.06.2016 v sume 50,00 Eur, dňa 21.07.2016 v sume 50,00 Eur, dňa 08.08.2016 v sume 150,00 Eur, dňa 20.08.2016 v sume 300,00 Eur, dňa 27.08.2016 v sume 300,00 Eur, 01.12.2016 v sume 20,00 Eur a tiež dňa 08.02.2017 v sume 20,00 Eur, dňa 24.02.2017 v sume 20,00 Eur, dňa 10.03.2017 v sume 20,00 Eur, dňa 04.04.2017 v sume 10,00 Eur, dňa 27.04.2017 v sume 120,00 Eur, dňa 19.05.2017 v sume 80,00 Eur, dňa 01.06.2017 v sume 30,00 Eur, dňa 21.06.2017 v sume 50,00 Eur, dňa 26.06.2017 v sume 20,00 Eur, dňa 26.08.2017 v sume 250,00 Eur, dňa 30.08.2017 v sume 20,00 Eur, dňa 23.09.2017 v sume 50,00 Eur, dňa 29.09.2017 v sume 200,00 Eur, dňa 21.10.2017 v sume 100,00 Eur, dňa 22.12.2017 v sume 150,00 Eur, dňa 30.12.2017 v sume 600,00 Eur, dňa 11.01.2018 v sume 30,00 Eur, dňa 17.01.2018 v sume 90,00 Eur, dňa 19.01.2018 v sume 30,00 Eur, dňa 20.01.2018 v sume 50,00 Eur, dňa 21.02.2018 v sume 150,00 Eur, dňa 20.03.2018 v sume 50,00 Eur a dňa 28.03.2018 v sume 30,00 Eur.

30. Súčet vkladov/pôžičiek poskytnutých žalobkyňi žalobcom na jej účet v S. W., a.s. za účelom splácania jej úveru a platieb, ktoré žalobca požičal žalovanej prostredníctvom Poste Restante, tak predstavuje celkom sumu 7.341,34 Eur, ktoré odvolací súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

31. Vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 5.925,00 Eur však odvolací súd žalobu žalobcu zamietol a stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno v spore. Tieto žalovaná v konaní popierala. Žalobca svoje skutkové tvrdenia o poskytnutí pôžičiek v prospech žalovanej nepreukázal. Opakované vklady finančných prostriedkov na účet finančných inštitúcií, špecifikované v odvolaní, kde žalobca zaplatil mesačné splátky, spoločnostiam POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Consumer Finance Holding, a.s, nepreukazujú, že podkladom na tento jeho postup bola existencia právneho vzťahu medzi ním a žalovanou z titulu zmluvy o pôžičke. Rovnako existenciu pôžičiek žalobcu poskytnutých žalovanej nepreukazuje ani tvrdenie žalobcu, že na požiadanie žalovanej a pre jej potreby si on sám zobral okamžité krátkodobé pôžičky v spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., a ani zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom spoločnosťou Kešovka. Ani tvrdenie žalobcu, že ďalšiu pôžičku žalovanej poskytol dňa 06.06.2017, kedy si založil do záložne v Čadci svoju zbierku HILTI na sumu 120,00 Eur, ktorú ihneď požičal žalovanej, v tomto spore preukázaná nebola. V danom prípade sa jednalo o plnenia žalobcu tretím subjektom, a nie žalovanej. Vznik zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou nebol preukázaný ani dňa 26.05.2017, kedy mal žalobca podľa jeho tvrdení

požičkať žalovanej prostredníctvom X. X., a.s. sumu 270,00 Eur, či prostredníctvom Western Union jej poukázal platbu dňa 11.12.2017 v sume 150,00 Eur. Skutočnosť, že niekto vloží finančné prostriedky na účet inej osoby, totiž ešte nepreukazuje existenciu právneho vzťahu z titulu zmluvy o pôžičke tvrdenej žalobcom. Tvrdenia žalobcu o existencii právneho vzťahu medzi ním a žalovanou z titulu zmluvy/zmlúv o pôžičke v predmetnej časti týkajúcej sa sumy 5.925,00 Eur tak zostali v rovine nepreukázaných tvrdení.

32. Pokiaľ žalobca v priebehu prvoinštančného i odvolacieho konania poukazoval na zmier, ktorý strany uzavreli dňa 17.07.2019, odvolací súd uvádza, že tento zmier rozhodne nemožno považovať za uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Uznanie dlhu je totiž jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony je k jeho platnosti potrebná písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Zákon nevyžaduje, aby sa dlžník v certifikačnom prejave zaviazal k plneniu, ale stačí, že z obsahu písomného prejavu je zrejmé, že si je svojej povinnosti na plnenie vedomý, resp. že je na plnenie dlhu pripravený. Nie je tiež nevyhnutné uviesť výslovne dôvod dlhu priamo v certifikačnom prejave, avšak uznávací prejav musí obsahovať také údaje, z ktorých za prípadnej pomoci výkladu podľa § 35 Občianskeho zákonníka dôvod dlhu nepochybne vyplýva. Uvedenie dôvodu dlhu znamená označenie, akého dlhu sa uznanie týka, alebo v čom dlh (skutkovo) spočíva. Výška označeného dlhu musí byť vyjadrená tak, aby bola objektívne určiteľná. Nestačí, ak dlžník aj veriteľ vie, o aký dlh a v akej výške ide, ale - vzhľadom k obligatórnej písomnej forme úkonu - musia byť tieto údaje uvedené v písomnom prejave vôle, alebo aspoň z neho musí bez pochybností vyplývať. Okresný súd správne konštatoval, že zmier strán sporu zo dňa 17.07.2019 takéto náležitosti uznania dlhu neobsahuje, a preto nemôže byť platný. Žalobca bol preto povinný v konaní preukázať svoje tvrdenia o existencii dlhu voči žalovanej z titulu zmluvy o pôžičke/zmlúv o pôžičkách tak, ako ho skutkovo vymedzil v žalobe.

33. Zároveň je nutné dodať, že nie je dôvodná ani námietka odvolateľa o tom, že súd prvej inštancie mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (v zmysle ust. § 172 ods. 2 CSP v spojení s § 274 CSP). V ust. § 172 ods. 2 CSP je totiž upravená len možnosť (nie povinnosť) súdu rozhodnúť pri splnení tam uvedených procesných podmienok o žalobe rozsudkom pre zmeškanie.

34. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že v danom prípade súd v zmysle zásady iura novit curia mu mohol priznať nárok voči žalovanej z titulu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ako už bolo uvedené vyššie, v prejednávanej veci žalovaný v časti, v ktorej odvolací súd jeho žalobu zamietol, nepreukázal existenciu právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke so žalovanou.

35. Predmetom civilného sporového konania je v konaní uplatnený nárok (procesný nárok), ktorý vymedzuje žalobca, a to nielen určením predmetu, teda žalobného petitu, ale i určením rozhodujúcich skutočností, o ktoré svoje tvrdené právo opiera. Strany majú totiž povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP). Odvolací súd nespochybňuje, že žalobca (sporová strana) nie je povinný uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože toto je vecou súdu. Súd totiž nie je viazaný právnu kvalifikáciu uvedenou v žalobe a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a zistený skutkový stav dopadajú (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 196/2009, sp. zn. 6Cdo 198/2019 a iné). Posúdenie konkrétnych skutkových okolností danej veci ohľadom právnej kvalifikácie žalobou uplatneného nároku v súdnom spore sa týka hodnotenia konkrétnych skutkových zistení v procese dokazovania. Vyhodnotenie (ne)existencie určitých skutkových okolností ohľadom žalobou uplatneného práva, spravidla býva výsledkom posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Právna kvalifikácia v spore uplatneného práva (v tomto prípade práva na zaplatenie peňažného nároku) bola v tomto spore založená na zohľadnení individuálnych skutkových okolností, na ktorých stojí žaloba žalobcu, a nemôže byť posudzovaná podľa iných (teda odlišných) prípadov, často judikovaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca v žalobe musí úplne a pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti, označiť dôkazy na ich preukázanie a uviesť žalobný návrh (petit). Predmet sporu teda spravidla býva žalobcom vymedzený už v prvom procesnom úkone vo vzťahu k súdu, ktorým je žaloba. Žalobca tak žalobou určuje, čo bude predmetom sporového konania a čo nie. Žalobca teda kvalitatívne určí uplatnené právo opísaním rozhodujúcich skutočností a zároveň kvantitatívne vymedzí nárok, ktorého sa žalobou domáha.

36. V posudzovanom prípade žalobca svoj nárok vymedzil v žalobe a jej doplnení ako nárok z titulu zmluvy o pôžičke (pôžičkách), ktoré poskytol žalovanej s tým, že vyzval žalovanú výzvou zo dňa 13.11.2018, aby mu požičané finančné prostriedky do 28.11.2018 vrátila. Žalobca sa teda v žalobe domáha voči žalovanej nároku na zaplatenie peňažného plnenia zo zmluvy (o pôžičke) a v priebehu konania nezmenil so súhlasom súdu žalobu (§ 139 a § 140 ods. 2 CSP) na plnenie z bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že súd je viazaný len čiastkou uplatnenou v žalobe a je vecou súdu, z akého právneho dôvodu požadované plnenie priznáva. V tomto prípade totiž nejde len o právne posúdenie žaloby, ktorá je skutočne vecou súdu. Ide o určenie totožnosti predmetu plnenia, ktorý určuje žalobca svojimi dispozičnými úkonmi a ktoré súd nemôže meniť. Predmetom civilného sporového konania je v konaní uplatnený nárok (procesný nárok), ktorý vymedzuje žalobca, a to nielen určením predmetu, teda žalobného petitu, ale i určením rozhodujúcich skutočností (skutkových tvrdení), o ktoré svoje tvrdené právo opiera. Úlohou súdu je skúmať, či platné právo umožňuje, aby na základe skutkového stavu tvrdeného žalobcom mohlo byť žalobe vyhovie. Ak zmení však žalobca svoje tvrdenia tak, že nové tvrdené skutočnosti je potrebné podradiť po hypotézu inej právnej normy než skutočnosti pôvodne tvrdené, ide o zmenu žaloby. Takúto zmenu žaloby však vzhľadom k uplatneniu zásady dispozičnej môže vykonať len žalobca, pričom v odvolacom konaní žalobu nemožno meniť (§ 371 CSP). Pritom žaloba na plnenie zo zmluvy sa opiera o iný skutkový základ a taktiež o inú právnu normu, než žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak požaduje žalobca plnenie zo zmluvy, musí tvrdiť (a v tomto spore aj žalobca tvrdil) existenciu platnej zmluvy/zmlúv o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka; naopak žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka tvrdenie platnej zmluvy v zásade vylučuje. Žalobca však napriek výsledkom dokazovania pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom procesne nereagoval a ani nemenil svoje skutkové tvrdenia. Práve naopak aj vo svojom opravnom prostriedku naďalej požadoval, aby mu odvolací súd priznal žalobou uplatnený nárok na zmluvné plnenie a iba v jeho závere, t. j. až v štádiu odvolacieho konania, žiadal, aby mu bola priznaná žalovaná istina z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok však nemôže vychádzať z jeho tvrdenia o existencii platnej zmluvy so žalovanou. Zároveň sa v danom prípade jednalo o prostriedok procesného útoku (nové skutkové tvrdenie v zmysle ust. § 149 CSP), ktorý/-é mohol žalobca nepochybne vzniesť už v štádiu prvoinštančného konania, keď súčasne nebola splnená, ani jedna z podmienok pre uplatnenie tejto novoty v odvolacom konaní uvedených v § 366 CSP, pričom ich splnenie žalobca v odvolaní ani netvrdil.

37. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v meritornom výroku I. spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

38. O trovách tohto konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP s použitím § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že priznal žalobcovi ako prevažne úspešnej procesnej strane v spore nárok na ich náhradu v rozsahu 4,98 % proti žalovanej, ktorá v prevažnej časti v tomto spore úspech nemala. Vychádzajúc zo žalobou uplatneného nároku - istiny vo výške 13.266,34 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 13.266,34 Eur od 29.11.2018 do 31.03.2020, (kedy rozhodoval Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/46/2020 a potvrdil uznesenie okresného súdu č.k. 4C/29/2019-150 zo dňa 22.01.2020 o zastavení konania o úrokoch z omeškania), ktorá predstavuje výšku 100 % a súdom priznanej sumy 7.341,34 Eur, úspech žalobcu v spore predstavuje 52,49 % (ktorý je zároveň neúspechom žalovanej v spore) a úspech žalovanej v spore (ktorý je zároveň neúspechom žalobcu v spore) predstavuje 47,51 %, konkrétne časť, v ktorej bola žaloba v celkovej sume 5.925,00 Eur zamietnutá + úroky z omeškania počítané zo sumy 13.266,34 Eur od 29.11.2018 do 31.03.2020 vo výške 719,12 Eur, v ktorej časti súd prvej inštancie konanie zastavil. Čistý úspech žalobcu v tomto spore tak predstavuje výšku 4,98 %, ktorý je rozdielom jeho úspechu a neúspechu v spore (52,49 % - 47,51 %). O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).